

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci žalobce **J.V.**, zastoupeného JUDr. Martinem Schulhauserem, advokátem se sídlem Karviná, Fryštát, Karola Šliwky 125, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 4635-2/2015-900000-304.5 ze dne 22. 4. 2015, ve věci spotřební daně z tabákových výrobků,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 6. 2015, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015 č. j. 4635-2/2015-900000-304.5 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím byl potvrzen platební výměr Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 11. 2014, č. j. 93340-2/2014-570000-32.2, kterým byla žalobci vyměřena pokuta podle § 250 daňového řádu za opožděné podání, resp. nepodání tvrzení daně.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť není plátcem daně, není daňovým subjektem, a proto mu neměla být uložena pokuta, která stíhá při nepodání

daňového tvrzení pouze daňový subjekt. Žalobce s vybranými tabákovými výrobky nedisponoval, nijak s nimi nemanipuloval; na krabicích s tabákovými výrobky nebyly zjištěny žalobcovy otisky prstů, zboží pouze měl v dodávce, kterou řídil. Ohledně přepravovaného zboží byl uveden v omyl a o tabákových výrobcích nevěděl. Dále žalobce namítl, že správce daně a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť nezjistili všechny rozhodné skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i v prospěch toho, komu má být povinnost uložena, a nepostupovali v souladu s daňovým řízením. Rozhodnutí žalovaného je nesprávné a žalobce proto navrhl jeho zrušení.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Pro určení žalobce jako plátce daně je nerozhodné, zda se předmětných vybraných výrobků osobně dotýkal. Absence otisků žalobce na předmětných tabákových výrobcích tak nemá žádný vliv, když ani nedokládá to, že by s nimi nijak nemanipuloval, neboť mohl mít rukavice; nelze z ní dovozovat, že by byl žalobce uveden v omyl. Námitku, že žalovaný nepostupoval v souladu s daňovým řízením, žalovaný považuje za obecnou, nenapadající žádné konkrétní pochybení. Podle žalovaného daňové řízení proběhlo řádně.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 25. 3. 2014 byla na stanovišti č. 21 směr Planá – Cheb v obci Drmoul provedena kontrola dodržování jednotlivých ustanovení zákona o spotřebních daní, v rámci které byla provedena kontrola vozidla Volkswagen Multivan 2,5 TDI, RZ: X, řízeného žalobce. V nákladovém prostoru výše uvedeného vozidla bylo zjištěno větší množství vybraných výrobků – cigaret – celkem 628.000 ks s označením z části neplatnou tabákovou nálepkou (ukrajinská) a z části bez platné tabákové nálepky. Vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladů prokazujících jejich řádné zdanění, nebo prokazující oprávněné nabytí bez daně a s ohledem na množství se nejedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Žalobce v podaném vysvětlení zaznamenaném na úředním záznamu ze dne 26. 3. 2014 uvedl, že neví, komu zboží patří. Osoba, kterou nezná, jej požádala o odvoz zboží podle předložené faktury na papírové ručníky do Chebu, kde se mu měl někdo ozvat, kde má zboží předat. Zboží nenakládal, převzal je spolu s automobilem včetně dokladů a prohlášení k vozidlu s tím, že zboží odveze dle instrukcí. Majitelem vozidla je kamarád žalobce a zboží převzal v Karviné. Za převoz zapláceno nedostal, ale byla mu slíbena částka 4.000 Kč po doručení zboží na místo určení. K cigaretám žádný doklad nemá, protože měl za to, že veze papírové ručníky podle předložené faktury. Dále žalobce již neuvedl nic a v následujícím správním řízení odmítl vypovídat. Faktura, kterou žalobce správnímu orgánu předložil, byla vystavena dne 17. 3. 2014, dodavatelem zboží – papírových ručníků skládaných v počtu 16x2500 ks byla společnost Mikes s.r.o., Jelínkova 278/2a, 721 00, Ostrava – Svinov, která však vystavení faktury popřela. Jako odběratel byla uvedena společnost Kartona s.r.o., Rolnická 656, Sokolov, IČ: 29104084. Dodavatel přitom jakýkoliv obchodní kontakt s touto společností popřel. Faktura zní na částku 3.725 Kč a není podepsána, pouze

opatřena razítkem, přičemž dodavatel rovněž popřel, že by užíval razítko zde na faktuře použité. Majitel vozidla, které žalobce řídil K. B. potvrdil, že žalobci vozidlo zapůjčil, ale účel mu nebyl znám.

Správce daně dne 29. 9. 2014 vyzval výzvou č. j. 93340/2014-570000-32.2 k podání daňového přiznání ke spotřební dani z tabákových výrobků, neboť nebylo zjištěno řádné zdanění předmětných tabákových výrobků a nebyla zjištěna ani jiná osoba, která by k těmto výrobkům měla jakýkoliv bližší vztah než žalobce. Poté, co žalobce ve stanovené lhůtě výzvě nevyhověl, vyměřil správce daně platebním výměrem č. j. 93340-2/2014-570000-32.2 ze dne 20. 10. 2014 spotřební daň v celkové výši 1.416.943 Kč. Dne 25. 11. 2014 správce daně vyměřil žalobci shora citovaným platebním výměrem pokutu podle § 250 daňového řádu ve výši 70.848 Kč a žalovaný v napadeném rozhodnutí toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, *plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.*

Judikatura Nejvyššího správního soudu se podmínkami, za kterých se osoba skladující nebo dopravující vybrané výrobky stává plátcem daně, opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 35/2008-53 ze dne 27. 6. 2008 považoval za rozhodující pro vznik povinnosti osoby, dopravující vybrané výrobky daň přiznat a zaplatit podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, pouze to, zda „*stěžovatel jako dopravce prokázal jejich zdanění spotřební daní, či nikoliv. Otázka vlastnictví vybraných výrobků tedy mohla být ve věci relevantní pouze do té míry, v jaké by objasnění této otázky mohlo napomoci k prokázání zdanění vybraných výrobků*“. K stejnému závěru se přihlásil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 94/2009-56 se závěrem, že „*doprovce se stává plátcem spotřební daně, neprokáže-li že přepravované výrobky jsou zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Příslušný subjekt se tedy v takovém případě stane plátcem daně bez dalších podmínek pouze na základě toho, že vybrané zboží dopravuje či skladuje a neprokáže jejich zdanění*“. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval i otázkou omylu dopravce s tím, že námitka omylu ohledně povahy přepravovaných výrobků je nepřipadná. Pro takový případ je zde soukromoprávní odpovědnost dodavatele za podvodné jednání a škodu, která by dopravci takto vznikla.

Žalobní námitku, že žalobce nebyl daňovým subjektem, neboť s vybranými výrobky nijak nedisponoval a byl o nich uveden v omyl, citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zcela zodpovídají. Pro vznik odpovědnosti žalobce podle citovaného ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je nepodstatné, zda s vybranými výrobky nakládal, disponoval, manipuloval, zda byl ohledně zboží uveden v omyl. Tím, že vybrané výrobky dopravoval v množství větším než pro osobní potřebu (což v posuzovaném případě sporné není) a neprokázal-li jejich zdanění či oprávněné nabytí bez daně, což v posuzovaném případě splněno bylo, stal se plátcem spotřební daně. Rovněž tak je nepodstatné, zda žalobce

podnikal s tabákovými výrobky, či již někdy tabákové výrobky přepravoval ať již legálně nebo nelegálně, neboť dopravce se stává plátcem daně i v případě jediné dopravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 38/2016-60 z 29. 7. 2016). Správce daně a žalovaný tak správně považovali žalobce za plátce spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

Kdy je plátce povinen spotřební daň přiznat a zaplatit stanoví § 9 zákona o spotřebních daních. V případě žalobce je relevantní ustanovení § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních, podle kterého *povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve*. Den, kdy bylo zjištěno, že žalobce vybrané tabákové výrobky drží, byl den kontroly, 25. 3. 2014, a tento den tak žalobci vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit.

Podle § 250 odst. 1 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně*.

Žalobce daňové přiznání nepodal, ač byl povinen tak učinit, a zpoždění bylo delší než 5 pracovních dnů, daň byla žalobci stanovena a správce daně správně v souladu s citovaným ustanovením § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu uložil žalobci předmětným platebním výměrem pokutu, kterou rovněž správně vypočítal, a žalovaný jeho rozhodnutí správně potvrdil. Žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).

Žalobní námitku, že žalovaný nepostupoval v souladu s daňovým řízením a nedostatečně zjistil skutkový stav, žalobce koncipoval pouze obecně, a krajský soud k ní za této situace rovněž pouze obecně dodává, že ve správních spisech neshledal žádné porušení daňového řízení, a že skutkový stav byl zjištěn dostatečně pro správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady.

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 5. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu